

דעות

פיצוי כספי, לא דמי שתיקה

התראות במייל

מיה צחור

18 בספטמבר 2016

Powered by **Trinity Audio**

האזינו לכתבה

1.0x

00:00

03:22

הטרדה מינית היא הנושא היחיד, שעניין מקובל כמו הסדר כספי מחוץ לכותלי בית המשפט מקבל כותרת של גנאי: "דמי שתיקה". כביכול יש מתלוננת הנמצאת בדרכה למשטרה, ובעל המרות, שהוא גם בעל הממון, עוצר בעדה על ידי סכום נאה, שתמורתו היא צריכה "לשתוק". התוצאה? אין משפט, אין פסק דין, אין פרסום, כסף תמורת "שתיקה". והציבור יוצא בהפסד כביכול משום שעבריו מין מתהלך לו חופשי.

אלא שזהו הליך מקובל ורצוי, שאין בו דופי. נדיר הוא, שהסכמים כספיים בנוגע להטרדה מינית מתפרסמים בכלי התקשורת, כי סודיות היא תנאי הכרחי. עובדת המוטרת מינית במקום עבודתה אינה מוכרחה להתלונן במשטרה; היא יכולה לבחור בערוץ הכספי ולהגיש תביעה בבית הדין לעבודה. תביעה כספית עדיפה במקרים רבים מתלונה במשטרה — כי השליטה נמצאת בידי התובעת, יש יותר מרחב תמרון, נטל הוכחה קטן יותר, ויש אפשרויות לפשרה.

אין שום סיבה לכך, שהאפשרות להגיש תביעה כספית לא תחול גם על מי שהוטרה על ידי מנהל בכיר או איש ציבור. "נפגעת הטרדה מינית" איננו סטטוס שנקבע מבחירה, והמוטרדת איננה אשת ציבור אשר צריכה לשקלל בהחלטתה צרכים ציבוריים. אם האופציה היחידה שתהיה לה היא תלונה במשטרה, על כל ההד הציבורי הנלווה לכך, סביר להניח שהיא תוותר על זכויותיה ולא תעשה דבר. וזאת תוצאה שאינה מתקבלת על הדעת.

אם המכתב שנכתב לצד השני בטרם נקיטת הליכים משפטיים מביא למשא ומתן ולפשרה כספית, זו תוצאה שהיא הרע במיעוטו: ה"מטריד" משלם, בלי להודות, תמורת התחייבות של התובעת לסודיות ולאי הגשת תביעה.

יש בכך הרבה יתרונות לנפגעת: נחסכות הוצאות משפטיות, אין צורך לעמוד על דוכן העדים לחקירות בבית המשפט, העובדת אינה חוששת מפרסום, ישנו פיצוי כספי מיידית על הפסדי שכר ונזקים נפשיים, אין צורך להעביר לצד שלישי, כלומר לבית המשפט, את ההכרעה אם היתה הטרדה מינית ולא להיחשף בהוכחת נזק נפשי, ואפשר להניח את הנושא מאחור מהר יחסית, ולהמשיך בחיים.

אם בנוסף לזה יש, למשל, הליך גישור, ונוצר בין הצדדים דיאלוג המביא להתנצלות אמיתית, להכרה, או להזדמנות להגיד ישירות דברים שלא נאמרו בעבר — הרווח יהיה כולו של האשה. כל זה אינו מתקיים בבית הדין לעבודה.

ואיפה הציבור בתוך כל זה? העובדת מקבלת כסף, ועבריינין מין מסתובב חופשי? היכן הרווח לציבור? גם כשמגישים תביעה, אין בדרך כלל תועלת לציבור. תביעות של הטרדה מינית שמגישים לבית הדין לעבודה נידונות בדלתיים סגורות, וחל צו איסור פרסום על שמות הצדדים. שמו של הנתבע לא יפורסם, אלא במקרים חריגים כאשר יש עניין ציבורי רב, וגם זאת רק לאחר מתן פסד דין סופי.

מגמת בתי הדין לעבודה היא להביא לפשרה ולגישור בין הצדדים, כך שרוב תיקי הטרדה המינית נשארים חסויים מן הציבור, גם כאשר יש בהם שמות המתפרסמים יום יום בעיתונים.

עו"ד צחור עוסקת בדיני עבודה

לחצו לקבלת עדכונים בנושא:

+ הטרדה מינית

הצג עוד

מערכת | הנהלה | מדיניות פרטיות | תנאי שימוש | צרו קשר | רכשו
מינוי | ביטול מינוי דיגיטלי | שאלות ותשובות | פרסמו אצלנו

חדשות, ידיעות מהארץ והעולם - הידיעות והחדשות בעיתון הארץ. סקופים, מאמרים, פרשנויות ותחקירי עומק באתר
האיכותי בישראל

© כל הזכויות שמורות להוצאת עיתון הארץ בע"מ